

Országgyűlési képviselő

Iromány száma: **I/4519.**

Benyújtás dátuma: **2019-02-13 08:59**

Parlex azonosító: **TF2CIG0L0001**

Címzett: **Kövér László, az Országgyűlés elnöke**

Benyújtó: **Ander Balázs (Jobbik)**

Tisztelt Elnök Úr!

Az Alaptörvény 7. cikk (2) bekezdése és az egyes házszabályi rendelkezésekről szóló 10/2014. (II. 24.) OGY határozat 121. §-a alapján interpellációt kívánok benyújtani.

Az interpelláció címzettje: **Varga Mihály, pénzügyminiszter**

Az interpelláció címe: **"Miért alázzák, s miért lopják meg a nyugdíjasokat?"**

Február 9-én tartotta kongresszusát a Magyar Nyugdíjas Parlament, ahol Budapest és a 19 megye négyszáz küldöttje képviseltette magát.

Mondhatni, megszoktuk már, hogy a kormány alattvalónak nézi a polgárokat, és ennek a szellemiségnek a jegyében nyűgként, teherként tekint több mint kétmillió szépkorú honfitársunkra is. Noha az Országházban szeretnék volna tartani a gyűlésüket, ezt a narancsos urak megalázó, pökhendi módon nem tették lehetővé, így az ELTE gólyavári előadója fogadta be a magyar nyugdíjasok delegáltjait.

A magyar népesség súlyosan elöregedett, a korfát tektonikus erejű átalakulások rázzák.

Amikor a most nyugdíjba készülődők születésének idején még csak 10 százalék volt a 65 éven felüliek aránya, akkor kulcskérdés hogy, milyen és milyen lesz a hatalom időspolitikája a század közepére, amikor majd egyharmadot is eléri majd az arányuk.

Amikor a kormány azt szeretné, hogy az idősek zárják magukra kifűtetlen házaik ajtaját, hogy tolják félre a kiválatlan recepteket, hogy ne gondoljanak arra, miért csak telefonon tarthatják a kapcsolatot nyugatra kényszerített gyerekeikkel és unokáikkal, hogy ne firtassák, miért könnyen ellopható stadionbetonba, továbbá esztelen presztízsberuházásokba öntik a forrásokat az egészségügy és a szociális ellátórendszer rendbetétele helyett, hogy egyetlen társuk a százmilliárddal kitömött, közszolgáltatónak hazudott agymosoda legyen, akkor a nyugdíjas parlament szervezettségéből és jogos igényeik szakmailag koordinált, világos artikulálásából példát mutatott minden megrövidített társadalmi csoportnak.

Minden normális időspolitikának négy pilléren kellene nyugodnia: egészség, megélhetés, biztonság, és méltóság, amire a magyar nyugdíjasok is vágnak. De minderről addig nem beszélhetünk, amíg a

hatvan évüket megélők fele tartós fogyatékossgal vagy krónikus betegséggel vág neki a nyugdíjas éveknél. Már ha egyáltalán megéri azt, és munkából nem egyenesen a temetőbe viszik.

Amikor az elmúlt nyolc év alatt kétszeresére nőtt a nyugdíjasszegénység aránya, és egy átlagnyugdíjasnak napi 121 forint emeléssel szűrik ki a szemét.

Amikor az idősek sokhelyen nem érezhetik magukat biztonságban a két lábon járó öregező sakáloktól.

Amikor évente négyezer cukorbeteg lábát vágják le - arányait tekintve háromszor annyit, mint az európai átlag -, mert az az olcsóbb.

Amikor az elmúlt évek alatt csupán hárommal nőtt a bentlakásos szociális intézmények férőhelye, miközben harmincezres várólista van, akkor ott se egészség, se megélhetés, se biztonság, se méltóság.

A nyugdíjas parlament küldöttjeinek két fő kérdése: mikor egyeztet végre az idősek szervezeteivel érdemben a Kormány, s a nyugdíjemelésnél miért nem vezet be a vegyes indexálást?

Megtisztelne, ha legalább erre válaszolna.